

JACHTWERF RIK HOMAN

WERFNIEUWS 66 Najaar 2019

Vorig jaar vertelde ik dat de mast van de Pagan was gebroken; nee niet in harde wind, maar zomaar tijdens het overeind zetten. In de afgelopen winter had ik een nieuwe gemaakt en die moest natuurlijk ingewijd worden.

De Pagan met alle zeilen bij.

We hadden ingeschreven bij de "Van Loon Hardzeildagen" dus alles ingeladen, mast gestreken en op dinsdag 16 juli via het sluisje van Reeuwijk, door alle bruggen van Gouda naar de Hollandse IJssel.

De bruggenwachter fietst mee voor de bruggen in Gouda.

Wind was tegen, we lieten de mast gestreken Want dan kunnen we onder de Algera brug door. Even verder heb je een zijriviertje, de Sliksloot, waar we de mast overeind konden zetten en met alle zeilen voeren we de Nieuwe Maas op, via de Noord en de Dordtse Kil naar het Hollands diep. De motor moest wel helpen af en toe door de vele luwten en het drukke scheepvaartverkeer. Je wil daar toch niet liggen dobberen in de hoge golven van duwbotten met 6 duwbakken ervoor. Gelukkig kunnen we met de mast overeind makkelijk onder de bruggen in Alblasserdam en Dordrecht door. Ondertussen hadden we gemerkt dat de Pagan lekte; het water spoot door een kier naar binnen, om het half uur sloeg de pomp aan. In Reeuwijk was dat nog niet, daar ligt de boot

rustig. Met wat breekwatoen heel voorzichtig met een mesje wat afgestopt, wat wel beter was, maar nog steeds sloeg de pomp elk uur

aan! Op het Hollands diep was de wind pal tegen, zeilen omlaag en op de motor verder. Voor vertrek had ik mijn 80 jaar oude Penta benzinemotor (9 pk bij 900 RPM) natuurlijk een goede beurt gegeven; tank leeggemaakt, leidingen doorgespoeld, carburateur eraf en schoon. De motor liep dan ook voorbeeldig, tot opeens, zonder verklaring stop. Toch vuiltje in de sproeier? Motorkist eraf, carburateur weer open.

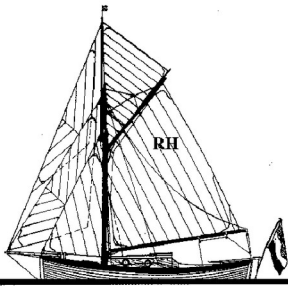
Pech met de Penta van de Pagan.

Even liep de motor, motorkist erop weer stop. Geen vonk – andere bougies – niks. Nou had ik al vele jaren geleden een reserve magneetontsteking aan boord gelegd; na een half uurtje sleutelen zat die erop, maar ook geen vonk. Edith, die dit soort storingen wel gewend is stuurde ondertussen de Pagan op de kale mast voor de wind, dan blijf je tenminste wel bestuurbaar, maar we dreven dus al een uurtje terug. Wat nu?

Het kapotte onderdeel; de stroomverdeler. Van een Dafje.

Opeens kwam daar Karel met de Hope of Mylor aangevaren, Ook op weg naar van Loon. Een sleeptros was gauw over en dus weer op weg in de goede richting. Het was al laat geworden, dus dan maar naar Willemstad, waar we langs de smack Transcur van Peter en Clare afmeerden. Zij waren net overgezeild vanaf Engeland. Eerst gezellig een borrel en een babbel en pas na het eten, in het donker ging de motorkist eraf. De conclusie was dat de magneetontsteking dood was; Peter bewees dit door de bougie draad vast te houden en voelde nauwelijks een schok. (hij is bij restauratie van

JACHTWERF RIK HOMAN

motorfietsen gewend om dit zo te testen) Terug dus naar de bobine ontsteking; die kon hij niet vasthouden dus tot daar was het goed.

De Transcur fam. Thomas was uit Engeland overgevaren.

Na de bobine komt de stroomverdeler; daar zat dus de fout. Waarschijnlijk had ik met het terugzetten van de motorkist de verdelerkap geraakt, waardoor de rotor was vastgelopen en verdraaid op de as zat.

Na een door mij verkeerd bedachte reparatiepoging maar gaan slapen en hopen op een garage met onderdelen in de buurt. Die was er wel, maar had natuurlijk niet een passende rotor liggen (uit 1965?) Terug aan boord uiteindelijk met Velpen (van Karel) de rotor op de as gelijmd en zowaar kregen we de Penta weer op gang.

Lekker zeilen bij de Zeelandbrug.

Nu maar snel gaan varen na al deze vertraging; de Pagan voorop voor het geval van nieuwe motorpech, de Hope en de Transcur misten de sluis, dus we kregen een fikse voorsprong, die we later benutten door voor anker te gaan bij een strandje en te gaan zwemmen. De Hope en Transcur gingen naar Bruinisse, wij gingen in de avond voor anker bij st Annaland. Donderdag met de laatste eb mee kruisend naar de Oosterschelde en voorbij Zierikzee geankerd bij de schelpenbank en daar naartoe gezwommen. Mooi plekje!

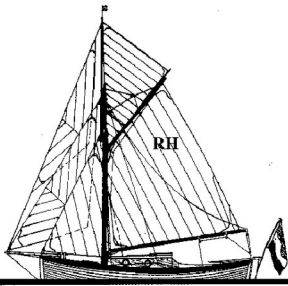
Voor anker bij de schelpenbank en even zwemmen.

's-Avonds terug naar Zierikzee, waar de van Loon vloot lag te pronken met grote Hoogaarsen en kleine Oldgaffers. Vrijdag eerst palaver in de "Gekroonde Suikerbiet" met alvast een voorproefje Ketel 1, daarna een wedstrijd naar het Veerse meer. Mooi weer met een goede bries; net niet te hard dacht ik voor al ons tuig; grootzeil, erboven gaffeltopzeil, fok, kluiver en daarboven de vlieger. We liepen geweldig, zelfs gelijk op met sommige Hoogaarsen, tot opeens met een knal de steng brak. Dat was voor de vierde keer (in 40 jaar), maar de steng (topmast) had ik van een oude surfmast gemaakt, dus ook niet zo heel sterk.

De steng gebroken, maar nog steeds in de wedstrijd.

We konden zonder vlieger en gaffeltopzeil gewoon doorzeilen, maar het duurde wel een uurtje voor ik alle ravage weer aan boord had. In Veere de mast gestreken en de restanten van de steng eraf gehaald. De wedstrijd was gewonnen door een Engelse boot Satellite; Sue maakte de 3 liter jeneverfles gelijk maar open en deelde uit! De wedstrijd op zaterdag zeilden we zonder bijzeilen en dus niet in de

JACHTWERF RIK HOMAN

prijzen, maar wel met voor alle schippers een fles jenever!

Met de OGA vloot in Zierikzee.

Avonds volgde een Pizza party met muziek van Edith op de grootste boot; de stapel lege dozen was 2 meter hoog. Het was heel gezellig met de "Scheldeliedjes" van de Belgische gastheer. Zondag met de OGA vloot naar Yerseke, waar een gesponsord vat bier leeggedronken werd ter gelegenheid van ons 15 jarig bestaan. Maandag stond droogvallen bij de plaatselijk bekendstaande "Atol" op het programma.

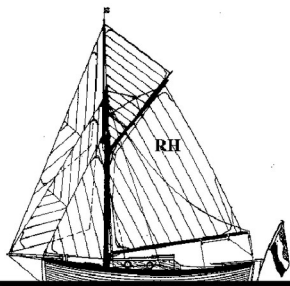
De Pagan aan het droogvallen, met de wadpoten.

De meeste boten bleven angstvallig ver van de plaat liggen, maar de Mossel, de Charlotte en de Pagan vielen gedeeltelijk droog, genoeg om mij de gelegenheid te geven om de lekkende naad open te krabben en met sikaflex af te dichten. Het was gezellig op het strand daar want bijna iedereen kwam naar de droogvallers kijken. 's-Middags rondleiding in de Oesterrij; we weten nu alles van oesters en mosselen en natuurlijk de bijbehorende wijn. Dinsdag weer naar huis, na een overnachting bij de kop van de Biesbos; ja we kunnen met de mast overeind onder de Moerdijkbrug door (8,5 m). De Mossel – een Cornish Crabber van Ludger die ook hier in de haven ligt had besloten om met de mooie Oostenwind vanaf Yerseke naar de Roompot sluis te varen en naar buiten te schutten. Hij had (single handed) een mooie tocht buitenom en bij Stellendam in de avond weer naar binnen.

De Mossel zonder wadpoten, maar hier nog OK.

Bij de Westpunt van Tiengemeten ankerde hij in de beschutting van het eiland voor de Oostenwind. Goed weerbericht, voldoende ankerlijn. Om 1 uur 's-Nachts wakker door harde wind uit het Westen en toen hij aan dek kwam was de boot al van het anker geslagen en op de stenen dam vastgelopen. Direct grote golven en de boot werd steeds verder op de stenen gedreven. Water over de vlonders. Alarm geslagen met Marifoon, maar er waren in die buurt nog 11 boten in moeilijkheden dus geen contact. Ook vlakbij was een boot nog wel losgekomen, maar kon op de motor niet tegen wind komen en kwam alsnog aan de grond. Dan moet er toch wel 100 km/u wind hebben gestaan! De Mossel beukte zo hard op de stenen dat Ludger van boord ging en op de stenen dam ging staan, met overslaande golven. Uiteindelijk met zijn mobile telefoon op 112 kreeg hij verbinding met de reddingsdienst, die hem om 04 uur van de dam afhaalden, helemaal nat en koud. Aan boord van een Rijkswaterstaat boot kon hij op verhaal komen en zien hoe de Mossel van de dam werd gesleept en naar een haven werd gebracht om direct op de wal gezet te worden. Ludger was ervan overtuigd dat de Mossel total-loss was, maar na inspectie door Carst een paar dagen later viel het mee, de lekkage kwam doordat de golven tegen de onderkant en daardoor het water in de zwaardkast jaagde. Geen leuke boot dus, maar wel heel veel schade; sterke boten die Cornish Crabbers! De Mossel kon te water en hierheen varen en wordt nu gerepareerd door Ludger. Edith en ik waren toen al weer op weg naar Engeland om aan te sluiten bij de "Summer Cruise" maar dat verhaal komt de volgende keer. De vorige week heb ik met Carst in Engeland een "Smackboot" opgehaald die we hadden gekocht om alvast wat ervaring op te doen met de bijboot die we volgend jaar gaan produceren, kant en zeilklaar, maar ook voor zelfbouwers!

JACHTWERF RIK HOMAN

Aanleggen op het strandje bij de loodsboten van Harwich.

Een smackboat is een bijboot voor een smack, een visserschip aan de Engelse oostkust. Die vissersschepen liggen daar meestal aan een boei, dus moeten ze een bijboot hebben die in de loop der eeuwen is geperfectioneerd. Iets groter dan de bij ons bekende wedstrijd 12 voets jol, maar veel stabielere, gebouwd van polyester, dus lichter en heel goed te roeien en zeilen. Een ideale bijboot, maar ook heel geschikt om (klein)kinderen in te leren roeien, wrikken of zeilen.

Bij de monding van de Deben geluncht.

Natuurlijk wilden we de boot niet alleen ophalen, maar ook uitproberen. Met de nachtboot naar Harwich, direct de boot op de trailer achter de auto gehaakt, naar Waldringfield gereden en de boot in de mooie rivier de Deben te water gelaten.

Even kijken bij een paar andere sloepjes bij de Rocks.

Tegen de vloed in naar de monding gezeild. Wat een prachtige rivier is dat toch!, Weer terug tot voorbij Woodbridge en bij de pub "Maybush" weer op de trailer

gezet en lekker gegeten.

De volgende dag te watergelaten bij Pinn Mill. Nu stond er 5-6 BF dus maar reven. Voor de wind naar Harwich gezeild en op een strandje gevaren voor de lunch. Terug was een andere zaak; wind tegen stroom gaf dikke golven, maar de boot zeilde uitstekend. In de middag bij de pub "Butt and Oyster" aangelegd en een biertje gedronken; het waaide zo hard dat de glazen van de tafeltjes werden geblazen.

Natuurlijk even een biertje drinken bij de mooiste pub.

De boot ophalen ging nu heel gemakkelijk door de dubbele trailer, dus eerst de boot op de strandtrailer en die daarna op de wegtrailer lieren; zo hoef je de wegtrailer dus nooit in het (zoute)water te rijden. Dat is dus het leuke van een trailerbare boot; je kan op de mooiste plekjes even aanleggen en rondlopen; met een groter schip doe je dit niet (of je moet een bijboot hebben natuurlijk)

Vanaf 15 oktober ga ik de boten weer in de loods zetten Ik ga er vanuit dat u de boot zoals andere jaren wilt stallen. Zorgt u s.v.p. dat de boot brengt; spullen eruit, sloten eraf en de mast omlaag, dekzeil er weer op. Ik maak ze dan van buiten netjes schoon en zorg voor de motor als dat is afgesproken. Als u de bijgevoegde rekening vóór 10 oktober betaalt, dan is uw plaats gereserveerd; als u niet komt stallen dan graag even een telefoontje.

**Rik en Edith
Carst**